

Ганна лежала в ліжку й пошепки,
тихесенько-тихесенько, рахувала:

Один, два...

Один, два, три, чотири...

Овва! Чотири!

Один...

Найбільше за все на світі Ганнуся не любила засина-
ти. Коли тато чи мама нарешті вмовляли її піти спати,
вона довго-довго вмощувалася. Спершу залазила під
ковдру до мами, притулялася міцно-міцно, й вони чита-
ли книжечку. Потім Ганна неохоче йшла в своє ліжко,
і там на подушці спочатку опинялися її ніжки. Потім вона
ховала голову під подушку, хоч так було темь незручно
дихати. Потім закутувалась у ковдру по самі вуха. По-
тім розкривалась зовсім, бо було гаряче. І тут наста-
вав час запитати в мами чи в тата все, що спадало на
думку.

Чи вміють дельфіни говорити?
Чи може бути сухий дощ?
Чому пташки не співають англійською?
Як місяць не падає з неба?
На якій із хмаринок вона сиділа, перед тим як
застрибнути до мами в животик?